

Og jeg må da sige til hr. Thulesen Dahl, at jeg personlig benytter lejligheden til at lytte. På alle de møder, man er ude til, lytter man da, opfanger signaler fra dem, der kommer til møderne, og det er jo slet ikke så dårligt endda. Så endnu en gang: Hus forbi, hvad angår den folkelige debat.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen og derefter fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Steen Gade talte om charmerende alliancer. Dér kunne jeg måske minde hr. Steen Gade om en i hvert fald lige så charmerende alliance, nemlig det nu afdøde nationale kompromis, som hr. Steen Gade indgik med Venstre og De Konservative.

Der er naturligvis ikke mange ting, som Enhedslisten og Dansk Folkeparti er enige om, men der er én ting, vi er enige om, og det er, at dette her køres hen over hovedet på den danske befolkning. Statsministeren vil nu ikke engang give løfte om en folkeafstemning om resultatet af regeringskonferencen. Man er på vej ud i den samme udemokratiske fremgangsmåde, som vi så op til folkeafstemningen i juni 1992, som jo heldigvis også endte med et nej.

Regeringen har lagt sig fast på en politik, som jeg er ganske overbevist om endnu en gang vil føre til et nej. Når det er kommet dertil, at det, man siger på miljøområdet, er, at vi skal sikre miljøet ved, at vi allernådigst skal bede EF-Domstolen om tilladelse til at bruge miljøgarantien, ja, så tror jeg, at alle kan se, hvad det er for en unionsmagt, man er nået til. Vi skal allernådigst trygle EF-Domstolen af alle magter om at få lov til at sikre miljøet her i Danmark.

Det er ikke det, befolkningen ønsker. Det er det, vi siger med vores dagsorden. Det er en helt anden retning. Alle opinionsmålinger, alle resultater, også f.eks. det svenske Europa-Parlamentsvalg for nylig, viser, at der ikke i de nordiske befolkninger er tilslutning til den politik, som man nu er slået ind på.

Formanden:

Fru Elisabeth Arnold og derefter hr. Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først vil jeg godt sige til den alliance, hvis ene medlem lige har været heroppe på talerstolen, at det da er underligt at beskyldte regeringspartierne og statsministeren, som sikkert udmærket kan svare for sig selv, for, at man nu vil fjerne de fire forbehold og ikke vil have en folkeafstemning.

Det står krystalklart alle steder, at de danske forbehold kun kan fjernes ved en folkeafstemning og ikke på nogen som helst anden måde. Den danske befolkning bestemmer da selv. Jeg kan ikke forstå, hvorfor hr. Keld Albrechtsen ikke har så meget tillid til den danske befolkning, at han overlader til den at bestemme det.

Dernæst vil jeg godt sige til hr. Keld Albrechtsen, at han synes, udspillet står mellem alle linjerne: Mere union, mere union, mere union. Jeg synes, det vil være fint med noget mere union. Jeg vil gerne have 100 millioner nye medlemmer i Unionen. Jeg vil gerne have 27 nye medlemslande. Hvis det er ensbetydende med mere union, så siger jeg ja tak, det vil jeg gerne have.

Og til sidst vil jeg godt sige til hr. Steen Gade, som kommenterede hr. Ove Fichs indlæg om, hvad SF havde fået, og hvad SF ikke havde fået: Vi skal selvfølgelig ikke stå her på Folketingets talerstol og gentage alle de ord og argumenter, der er blevet sagt i lukkede forhandlinger, hvor vi har siddet og prøvet at bakse et forlig sammen.

Jeg synes også, det skal siges, at SF jo ikke kan forlange, at en regering, som oven i købet er en mindretalsregering, skal give garantier for al evighed om, at et eller andet bestemt forhold skal bestå altid. Det er måske ikke engang den samme regering, der er ved magten, når regeringskonferencen er slut. Man kan anstændigvis ikke forlange, at en regering skal give den slags garantier. Det er simpelt hen ikke muligt, hr. Steen Gade, og det skuffer mig lidt, at man bringer den slags ønsker frem; det ligner ikke de tænksomme medlemmer af SF at være så uforstående over for de politiske realiteter i et folkevalgt parlament.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu er der jo ikke noget nyt i, at hr. Peter Duetoft ser Folketingets arbejde i højere grad som et partitaktisk spil end som et spørgsmål om politisk indhold, men jeg agter faktisk at se det